

[Ninn-Hansen]

sante – hvad den nye minister ville, da var der ikke noget fjernsyn. Hr. Ellemann-Jensen var der sikkert, jeg kan ikke rigtig huske det, jeg er ikke fuldstændig sikker, men de andre var der altså ikke. Sådan kan en stemning altså oparbejdes her i landet over for en planlægning.

Jeg håber, ministeren og andre i mølpose-regeringen vil være opmærksomme på det farlige i at fortsætte den politik og også være opmærksomme på – og det er det, jeg gerne vil vende tilbage til, når finansministeren kommer – nødvendigheden af en planlægning, af at fastholde en planlægning, sikre, at denne planlægning ikke falder for tilfældige stemninger. Vi ved jo også, at stemninger vil tænke sig. Selv om de negative stemninger kan få den størst mulige hjælp her i landet – i dette tilfælde altså på en udfordrende måde fra TV – så håber jeg alligevel, at regeringen vil tænke på, at man også en gang imellem skal lave noget fornuftigt. Man kan ikke leve hverken på mølposerne eller på de negative stemninger.

Langsted (CD):

Den af ministeren afgivne redegørelse om Storebæltsbroen giver os ikke anledning til nogen kommentarer i denne omgang. Vi har følelsen af, at redegørelsen er kommet på foranledning af vores forespørgsel, som jo blev rejst allerede i septembersamlingen. Da det er vor hensigt, at forespørgselsdebatten skal munde ud i en stillingtagen til et dagsordensforslag, som går ud på, at folketinget skal opfordre regeringen til ufortøvet at fortsætte arbejdet med Storebæltsbroen, finder vi det naturligt at komme med vore kommentarer og begrundelser under selve forespørgselsdebatten.

Ole Henriksen (SF):

Ministeren sagde i sin redegørelse, at anlægsloven fra 1973 fortsat består og fortsat skal bestå. Endvidere sagde ministeren, at den dagsorden, der blev vedtaget her i tinget den 1. juni 1978, og som sagde, at tidspunktet for en eventuel ændring af beslutningen vedrørende Storebæltsbroen først på afgørende måde er forpasset med udgangen af august måned, ikke indeholdt nogen juridisk binding, og at dagsordenen i øvrigt var uinteressant. Om den først er blevet uinteressant

nu, eller om ministeren også mente, den var uinteressant, dengang ministeren som gruppeformand strikkede dagsordenen sammen med socialdemokratiet, fremgik egentlig ikke af redegørelsen.

Men når anlægsloven fortsat skal bestå, og når ministeren regner med, at brobyggeriet vil komme i gang om 4–5 år, kan man vel ikke sige, at tidspunktet er afgørende forpasset efter august måned. Så ud fra dette vil jeg også karakterisere denne dagsorden som uinteressant. Det, der i dag er interessant ved dagsordenen, er, at vi nu ved, at venstres daværende gruppeformand, hr. Ivar Hansen, allerede den 1. juni var vidende om, at der skulle føres regeringsforhandlinger med socialdemokratiet gennem sommeren, og at det af hensyn til de nødvendige tidsfrister for den økonomiske politik var nødvendigt at slutte disse forhandlinger inden udgangen af august måned. Derfor kunne man roligt anvende finansminister Heinesens formulering her fra talerstolen som en afværgedagsorden over for det dagsordensforslag, som SF havde stillet. Som indviet i de kommende regeringsforhandlinger var finansminister Heinesens udtalelser den dag selvfølgelig ikke nogen tilfældighed.

Det er med behersket glæde, SF modtager ministerens redegørelse, behersket, fordi vi hellere havde set, at man havde ophævet anlægsloven helt, og med glæde, fordi regeringen nu har indset det forhastede i at fremture med et projekt, som ikke var ordentligt belyst, hverken teknisk, miljømæssigt, beskæftigelsesmæssigt eller økonomisk, og hvor man styrede direkte ind i en for landet trafikmæssigt uheldig udvikling.

De 4–5 års pause, som nu er bebudet, bør derfor ikke bruges som en ventepause, men bruges til at udvikle de øst-vestlige trafikforbindelser, som allerede eksisterer, og til at fremskynde projekter, som kan overflødiggøre enhver tanke om at bygge en Storebæltsbro.

Den 13. oktober fremsatte socialistisk folkeparti et beslutningsforslag om udskydelse af anlæg af broen indtil 1990. Det er en udskydelse, som er mere end dobbelt så lang som den, ministeren nu foreslår. Til gengæld er forslaget også dobbelt så godt som det, ministeren er kommet frem til i sin redegørelse. Hvorfor det? Der er intet som helst i ministerens redegørelse, der motiverer, hvor-